

i Byen, levede man her i en næsten paradisisk Stilhed og Fred. Ogsaa ovre i Skoven, hvor de bagefter tyede hen, var der en hel anden Stemning end senere paa Dagen, naar Vejene støvede af Køretøjer og alle Sladrebænkene var besatte. Der hørtes ingen anden Lyd end Fuglesang. Paa hele deres Tur mødte de kun en gammel Mand, der blev skubbet frem i en Rullestol, hvorfra han nikkede gudfaderlig til dem, idet de gik forbi.

Per fik dog efterhaanden Uro paa sig. Allerede, da de gik inde i Haven, var han begyndt at blive lidt fraværende og at ymte om, at han nødvendigst maatte være i Byen inden Klokken to, fordi han — som han foregav — til Brug for sit Arbejde skulde søge nogle Oplysninger i et af de offentlige Kontorer, hvor der lukkedes Klokken tre.

Straks efter Frokost tog han afsted. Da han naaede Byen, satte han sig i en Droske og kørte hen til det Administrationskontor, hvor hans Broder Eberhard havde Ansættelse. Han gav Kusken Ordre til at vente paa ham og forsvandt ind gennem Porten i den store, skiddengraa Bygning ved den plumrede Kanal.

Siden Jakobe for et Aarstid siden gik ind gennem den samme Port, var Eberhards Dygtighed og strenge Pligtfølelse bleven belønnet med endnu en lille Forfremmelse paa Myndighedernes hundredtrinnede Rangstige. Paa hans forrige Plads ved Pulten i det fremmerste Værelse stod nu en anden ung, haabefuld Bevarer af Overleveringen i det højtidelige Statsmaskineri, medens han selv havde faaet en egen lille Kontorstue ved Siden af med et rigtigt Skrivebord og en Armstol. Den mærkeligt sneverærmede sorte Frakke, der var blank paa Albuerne og Ryggen af Aaringers hæderfulde Slid, havde han dog ikke derfor skilt sig